Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 42. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го ЛЮТОГО 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 23, 1977 No. 42. VOL. LXXXIV.

ОБОРОНА ЛЮДСЬКИХ ПРАВ У СХІДНІЙ ЕВРОПІ СТАЄ ЦЕНТРАЛЬНОЮ ПРОБЛЕМОЮ АМЕРИКАНСЬКОЇ І МІЖНАРОДНОЇ ПОЛІТИКИ

Вашінгтон. — Президент Картер у своєму вже історичному листі до нобелівського лавреата і головного оборонця людських прав в Совєтському Союзі, академіка дисидента д-ра Андрея Сахарова, написав, що „людські права є центральним зацікавленням моєї адміністрації". Вістка про цей лист американського президента до совєтського дисидента була опублікована 18-го лютого, а розвиток подій та відгомін на цей лист як з боку Совєтського Союзу, так і в Америці та вільному світі вказують виразно, що проблема людських прав в Совєтському Союзі та інших комуністичних країнах Східньої Европи поступово стає не тільки предметом головної уваги уряду президента Картера, але й міжнародної політики. Вказують на це численні повідомлення і коментарі на цю тему в світовій пресі. Американські коментатори однодушно схвалюють становище президента Картера і виразно заохочують до дальших заходів.

Як вже коротко інформовано, Анатолій Ф. Добринін, совєтський амбасадор у Вашінгтоні, зараз таки після опублікування інформації про листа Президента до Сахарова, з'явився в бюрі виконуючого обов'язки державного секретаря Артура А. Гармана (Сайрус Венс був в тому часі на Близькому Сході) і висловив невдоволення свого уряду становищем американського уряду до справи дисидентів в Совєтському Союзі. Совєтська пресова агенція ТАСС, яка першою подала інформацію про відвідини Добриніна в Державному департаменті, відмітила, що амбасадор СССР поінформував Гармана, що Совєтський Союз „рішучо засуджує намагання під претекстом оборони людських прав, вмішуватися у внутрішні справи СССР". Такі акції, на думку ТАСС, напевно спричиняться до погіршення відносин між обидвома країнами і утруднюватимуть розв'язку багатьох проблем.

Цього разу реакція Москви була дуже скоро. Годину після того, як пресові агенції повідомили про листа, амбасадор Добринін телефонічно замовив собі розмову в Артура Гармана, щоб особисто запротестувати проти „американського втручання у внутрішні справи СССР". В розмові з Гарманом Добринін не покликався на листа президента Картера до Сахарова і не згадував їх по імені. Він також не вважав своєї розмови з Державним департаментом за „протест". Пресовий секретар Білого Дому Джоді Повелл після візити Добриніна заявив, що президент Картер, пишучи листа до Сахарова, не мав на меті робити виклику Совєтському Союзові. Президент, згідно з заявою Повелла, дав тільки відповідь на листа академіка Сахарова. Повелл і Бровн категорично відкинули закиди, що лист Картера і раніше висловлені турботи Державного департаменту в справі людських прав в СССР є втручанням у внутрішні справи. Повелл заявив, що Совєтський Союз дуже часто раніше коментував і забирав становище до внутрішніх непорозумінь в цій країні. Він пригадав урядові СССР, що „Правда", орган ЦК КППС, ввесь час піддержувала Анджелу Дейвіс, комуністичну активістку в часі процесу над нею, а генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв прийняв на авдієнції голову Комуністичної партії ЗСА Гаса Голла.

Преса відмічує, що Добринін вже другий раз протестував в імені свого уряду в Державному департаменті, „турбуючись" становищем уряду ЗСА до справи дисидентів в СССР.

САЙРУС ВЕНС ЗАКІНЧИВ СВОЮ ПОЇЗДКУ НА БЛИЗЬКИЙ СХІД

Дамаск/Вашінгтон. — Державний секретар Сайрус Венс у понеділок, 21-го лютого, закінчив свою однотижневу поїздку до країн Близького Сходу: Ізраїля, Єгипту, Йорданії, Лівану, Савдійської Арабії та Сирії, заявляючи під час пресової конференції, що хоча переконався, що і арабські держави та Ізраїль „прагнуть миру", то далі існують поважні розбіжності в поглядах як остаточно розв'язати довготривалий конфлікт в тій частині світу. Перед відлетом з Дамаску до Вашінгтону, Венс сказав кореспондентам, що не хоче, щоб створилося мильне поняття про можливість встановлення довготривалого миру на Близькому Сході, бо „ситуація там дуже складна" з уваги на те, що існують розбіжності не тільки між Ізраїлем і арабськими державами, але рівнож між самими арабами.

Державний секретар вказав, що ізраїльські власті противляться пропозиції, щоб Палестинська Визвольна Організація (ПВО) брала участь в загальній Женевській конференції, а арабські лідери настоюють на тому, щоб ПВО брала таку участь, але не погоджуються між собою щодо форми цієї участи. Єгипетський президент Анвар ель-Садат запропонував минулого тижня, щоб представники ПВО прибули на конференцію як частина делегації Йорданії та щоб ще перед початком конференції палестинці проголосили „формальну злуку" з Йорданією, заявляючи, що не буде окремої Палестинської Арабської держави, а існуватиме автономна палестинська територія в складі Йорданської держави. З цією пропозицією Садата — яка має на меті переломити дипломатичний застій у справі поновного скликання Женевської конференції, бо це сподіваються було б більш сприємливим для Ізраїля — погоджуються лідери Лівану та Савдійської Арабії, але покищо не погодилися на цю пропозицію уряди Йорданії та Сирії. Йорданський король Гуссейн, сказав Венсові, що не може підтримати пропозиції Садата, аж поки цю пропозицію не схвалить вершинна конференція всіх арабських лідерів, бо попередня вершинна конференція в Рабаті, Марокко, в 1974-му році, вирішила, що єдиним речником палестинських арабів є ПВО. Пропозицію Садата відкинув теж сирійський президент Гафез аль-Ассад, який рівнож висловив сумніви, чи Ізраїль погодиться на компромісові пропозиції єгипетського президента.

Не зважаючи на те, що його поїздка не розв'язала цілого ряду проблем, Венс сказав, що під час поїздки він мав нагоду особисто запізнатися з лідерами 6-ох країн і вказати їм, що ЗСА прикладатимуть всіх зусиль, щоб допомогти довести до полагодження конфлікту в тій частині світу. Венс, також поінформував, що кілька провідників держав Близького Сходу погодилися відбути зустрічі з президентом Картером у Вашінгтоні, або під час його запланованої поїздки до Европи в травні. Сам Венс плянує в червні ще раз відвідати Близький Схід.

Кіссінджер виступатиме як коментатор на телебаченні

Ню Йорк. — Речники телевізійної сітки „Нешинал Бродкестінг Компані" („Ен-Бі-Сі") інформують, що ця сітка підписала 5-річний контракт з колишнім державним секретарем Генрі Кіссінджером в справі його виступів на різних програмах зв'язаних з міжнародніми подіями. Контракт, який може бути продовжений до 1894-го року, передбачує, що Кіссінджер принаймні раз в рік виступатиме на одногодинній програмі, яка заторкала б найважливіші події, а крім того часто виступатиме на таких програмах як „Тудей", „Найтлі Нюз" тощо. Кіссінджер рівнож буде дорадником для „Ен-Бі-Сі" в ділянці міжнародних подій і виступатиме на програмах, які будуть пов'язані з запланованою появою його спогадів.

Як відомо, ця сама телевізійна сітка минулого місяця підписала контракт з колишнім президентом Джералдом Фордом відносно програм, зв'язаних з його президентурою.

Комітет Відділів УНС Надгудсонської Округи відбув збори, перевибрав Управу

Джерзі Сіті. — В неділю, 20-го лютого, тут у приміщенням Українського Народного Дому відбулися в пополудневих годинах річні загальні збори Комітету Відділів Українського Народного Союзу Надгудсонської Округи, в результаті яких переобрано дотеперішню Управу зі Степаном Островським, як головою, у проводі.

Степан Островський

Збори, в яких взяло участь два десятки представників Відділів УНС Джерзі Сіті і Байону, відкрив коротким словом голова С. Отровський, а проводила ними обрана президія з Володимиром Біликом, як головою, і Володимиром Бутковським, як секретарем. На заклик голови зборів вшановано вставанням з місць та хвилиною мовчанки світлу пам'ять померлого в звітовому часі секретаря Окружного Комітету і секретаря 70-го Відділу Михайла Жука. Протокол з попередніх річних нарад прочитала пані Галина Гаврилюк і його прийнято. Короткий звіт з минулорічної діяльности, яка включала організацію та відбуття дуже успішного Союзового Дня та менше успішну забаву, започаткував п. Островський, дякуючи всім членам Управи за прикладну співпрацю. Комітет відбув ряд нарад в організаційних справах та репрезентував Округу на різних імпрезах. Касир Вол. Бутковський ствердив, що в звітовому часі Комітет мав усіх разом 1,279.22 дол. прибутків і 416.56 дол. видатків, отже в касі на ощадній книжці в „Самопомочі" має 862.66 дол. Ці звіти коротко доповнили заступники пані Галина Гаврилюк та виконуючий обов'язки секретаря Осип Зубрицький. З уваги на те, що спочатку інж. М. Сірим Контрольна Комісія не могла своєчасно перевести перевірки книговодства, її на прохання

(Закінчення на стор. 3-ій)

КАРТЕР І ТРУДО ОБГОВОРЮВАЛИ ЛЮДСЬКІ ПРАВА В СХІДНІЙ ЕВРОПІ

Сусідські відвідини. Прем'єр Трудо (зліва) та його дружина Маргарита разом з президентом Картером та його дружиною Розалінною з бальконy Білого Дому відповідають на привітання зібраних на церемонію цієї зустрічі гостей.

Вашінгтон. — У понеділок, 21-го лютого, президент Картер обговорював питання людських прав в країнах Східньої Европи, зокрема у Совєтському Союзі, з канадським прем'єрміністром П'єром Елліотом Трудо, який прибув до ЗСА на дводенну офіційну візиту.

Під час понеділкової розмови виявилися розбіжності між поглядами Картера і Трудо відносно найкращих метод оборони людських прав і допомоги дисидентам у комуністичних державах, хоча Президент і Прем'єр погодилися, що така допомога конечна. Прем'єр Трудо вважає, що можна допомогти справі людських прав в СССР шляхом позакулісової „спокійної дипломатії", вказуючи, що канадському урядові пощастило в такий спосіб переконати Москву дозволити на виїзд „сотням совєтських громадян", які мали свояків у Канаді. Трудо не критикував президента Картера за його публічні виступи в обороні людських прав і дисидентів в СССР, але заявив, що думає, що канадський спосіб матиме більші успіхи. Трудо і Картер погодилися, що ЗСА, Канада та інші держави мусять робити натиски на Москву, щоб додержувалася Гельсінкського домовлення, зокрема тих постанов, які стосуються людських прав. „Ціль та сама, але методи інші" — сказав канадський прем'єр.

Протягом першого дня нарад президент Картер і прем'єр Трудо також обговорювали економічні та інші зв'язки між ЗСА і Канадою, як теж заторкнули ряд питань в справі міжнародньої ситуації.

Того самого дня президент Картер заявив у телевізійному інтерв'ю, призначеному для канадської публіки, що хоча Вашінгтон волів би, щоб французькомовна провінція Квебек залишилася в складі Канади, то додав, що політичну долю Квебеку вирішуватиме канадське населення, а не Америка. Предбачають, що питання можливого відокремлення Квебеку буде обговорене президентом Картером і прем'єром Трудо під час другого дня їхніх нарад.

СВІТЛИЧНИЙ ВИЯСНЮЄ, ЧОМУ ВІН ЗРІКАЄТЬСЯ СОВЄТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). Український літературний критик Іван Світличний, якого після арештування в січні 1972 року засудили на сім років позбавлення волі і п'ять років заслання, перебуває тепер в Пермських таборах. Він звернувся до Миколи Бажана відкритим листом, що тепер поширюється у самвидаві й останньо продістався за кордон. Лист написаний з метою з'ясувати Бажанові, який є депутатом Верховної Ради УССР, причини зречення з громадянства СССР. Але у цьому документі, який має 18 сторінок машинопису, Світличний водночас широко інформує про становище, в якому сьогодні знаходяться діячі української культури, а зокрема про умови затиску, шикан і знущання над культурною творчістю в Україні, про повернення влади до сталінських засобів правління.

Іван Світличний

Наводимо окремі місця зі звернення Світличного.

Про заборону працювати в галузі літератури Світличний пише:

„Ви знаєте, Миколо Платоновичу, що не тільки перед другим (1972), але й задавно до першого (1965) арешту я був для влади persona non grata і жив хоч і на свободі, але поза законом. Довгий час — роками — я не міг знайти собі роботи за фахом — певна річ, не тому, що не було вакансій або я був нездалий до роботи, або мене не хотіли брати керівники літературних та наукових установ. Навпаки, не раз мене запрошували на роботу з власної ініціятиви, але потім, в процесі оформлення, це виявлялося неможливим не лише для мене, але й для керівників високих установ. Найдовша баталія за моє право працювати велася в Інституті філософії АН УССР, куди тодішній керівник відділу М.Гончаренко запросив мене на посаду наукового співробітника, а директор Інституту П.В. Конків, людина впливова в урядових колах, переоцінюючи власні можливості, хотів не послухатися керівної вказівки тодішнього секретаря ЦК КПУ А.Скаби і пробував зарахувати мене співробітником Інституту всупереч його волі, — все те тривало більше як пів року і весь час я працював не затвердженний офіційно, аж поки філософи визнали свою і ще більше мою поразку. В редакціях журналів і в республіканських видавництвах такі спроби закінчувалися набагато скоріше і, спершу ласкаві, роботодавці за кілька днів після щедрих обіцянок змушені були потуплювати очі й вибачливо розводити руками: не в нашій то силі...

Однак заборону на професію я не сприймав трагічно, і посади, чини і кар'єра не входили в мій життєвий ідеал, мене вдовольняла роль скромного літератора, щоб заробляє на прожиток літературно критичними статтями та поетичними перекладами. Але це також виявилося неможливим. Крім заборони на професію, я ще мав заборону на друк: моє ім'я не повинно було з'являтися в пресі ні під яким художнім і літературно-критичним чи науковим твором. Підкреслюю: ні під яким, бо видавці до моїх творів, як правило, не мали ніяких суттєвих претенсій, а потім, як мене вже арештували, ні слідчі, ні судові органи, хоч як хотіли, не змогли жадного рядка моєї літературної творчости страктувати як кримінал. Та й без таких авторитетних експертів я знав, що йдеться тільки про ім'я автора і в жадному випадку не про зміст писаного. То те, чого я не зміг друкувати під своїм ім'ям, я легко публікував під чужим, під іменами живих, реальних людей, які друкують мої статті, робили мені послуги (я принаймі мав на що жити), і я їм за це досі щиро вдячний..."

Далі Світличний розповідає про ті сили, які вели

(Закінчення на стор. 4-ій)

Картер відкликав номінацію амбасадора Малколма Туна

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер відкликав номінацію Малколма Туна на амбасадора до Совєтського Союзу, становище, яке Тун займає тимчасово після виїзду з Москви амбасадора Волтера Стоссела, який перейняв амбасадорське становище в Бонні, столиці Західньої Німеччини. Речник Державного департаменту заявив, що відтягнення президентом Картером номінації Туна не є пов'язане зі зміною американсько-совєтських відносин, а є звичайною процедурою, яку практикує кожна нова Адміністрація. Відтягнення номінації Туна є, мовляв, пов'язані з відтягненням інших номінацій, зроблених ще попереднім президентом Джералдом Фордом в останніх місяцях його урядування. Москва, як відомо, не була вдоволена номінацією Туна, якого вона уважала прихильником „холодної війни". Малкол Тун раніше був амбасадором в Югославії і Ізраїлі. В загальному нова Адміністрація відтягнула 48 номінатів на амбасадорські і консулярні становища.

Після смерти Кросленда секретарем закордонних справ Британії найменований Дейвід Овен

Лондон. — Прем'єр-міністер Великобританії Джеймс Каллаган найменував в понеділок, 21-го лютого ц. р., Дейвіда Овена на становище секретаря закордонних справ на місце померлого минулої суботи, 19-го лютого, міністра Антоні Кросленда, який очолював секретаріят на протязі одного року. Раніше поширились були вістки, що опорожнене місце займе дотеперішній міністер скарбу Деніс Гілей, але прем'єр Каллаган опісля заявив кореспондентам, що в обличчі тяжкої економічної ситуації він не може робити великих пересунень в уряді і не бажає позбуватись Гілея із такого важливого в уряді становища. Дейвід Овен, якому минуло 38 років і який є наймолодшим членом кабінету, був увесь час другою особою в секретаріяті закордонних справ і правно йому належалось те становище. Каллаган опрокинув також поголоски, що Овен залишиться на цьому становищі тільки тимчасово, заки Гілей опрацює новий бюджет. Прем'єр заявив, що Овен є новим секретарем закордонних справ і „не гріє місця для іншої особи", як це сегурує преса.

Українці Франції прохають прем'єра Барра заступитись за Руденка і Тихого

Париж (Н.Н.) — Український Центральний Громадський Комітет у Франції вислав 14 лютого, ц.р., листа до прем'єр-міністра Франції Реймонда Барра, в якому звертає увагу французького уряду на арештування членів Українського Комітету Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, письменника Миколи Руденка і Олексія Тихого. Лист висловлює побоювання, що подібна доля може зустріти інших членів згаданого Комітету, як також всіх тих, хто бореться за національні права в Україні, за права людини і основні свободи.

УЦГКФ просить французький уряд, щоб він домагався звільнення арештованих українців і щоб були припинені репресії проти тих, хто вимагає виконання усіх міжнародних зобов'язань в справах прав людини і основних свобід.

„Заходи Франції тим більше потрібні і невідкладні, пишеться далі в листі, якого підписали інж. О Мельникович (голова) і д-р В. Косик (ген. секретар), що від деякого часу політичні репресії в Україні набрали загрозливих пропорцій. Інтервенції західніх держав можуть припинити цю нову хвилю репресій, що суперечать Гельсінкським угодам."

Українці Філядельфії демонструватимуть у Вашінгтоні

Філядельфія (Дзвінка Швед). — Заходом Комітету Оборони Валентина Мороза, який діє у системі Відділу УККА, в четвер 24-го лютого ц. р. біля совєтської амбасади у Вашінгтоні відбудеться демонстрація в обороні Валентина Мороза і Миколи Руденка, якого недавно заарештували совєтські власті. Цією демонстрацією Комітет хоче звернути увагу американського політичного світу на невільне знущання над українцями і показати нашим американським політикам, що совєтські власті не притримуються Гельсінкських Угод.

Автобус вирушить о год. 7-ій ранку з під будинку „Тризуб" у Філядельфії, а виїде з Вашінгтону приблизно о год. 5-ій по пол. Оплата за автобус буде за добровільними датками. Прохання до всіх бажаючих взяти участь в демонстрації — зголошуватись на числа телефонів: 549-1835, або 782-1019.

Комітет, який вже повідомив американську пресу у Вашінгтоні про цю демонстрацію, закликає громадянство взяти в ній масову участь.

Того самого дня після демонстрації, Комітет із приявними візьмуть участь у свідченнях Гельсінкської комісії у Вашінгтоні в справі арешту Миколи Руденка і про стан Київської Групи. Комітет також запланував зустрічі із сенаторами і конгресменами.

В Україні знайдено монету 4-го ст.

Київська „Радянська Україна" подає, що в руслі пересохлої річки біля села Новосвітівка Ширяївського району Одеської Области знайдено рідкісну монету з IV ст. нашої ери, випущену в очерк правління східньо-римського імператора Валента. Цю монету випустив двір античного міста на території сьогоднішньої Югославії. На лицьовому боці мідної монети — портрет Валента, на другому — воїна, який перемагає ворога. Це зображення віддзеркалює могутність імператора. Монета важить 24 грами, її діаметр — 24-25 міліметрів. Сьогодні вона знаходиться у великій нумізматичній колекції пізноримського часу, зібраній в Одеському археологічному музеї. Ця археологічна пам'ятка минулого свідчить про те, що в 60-70-і роки IV ст. між племенами і народами, які заселювали нинішню південну Україну, та античним Римом вдержувались тісні торговельно-економічні зв'язки.

Проблеми зимового туризму в Карпатах

Добрих кілька років підряд у совєтській пресі друкується про недоліки зимового туризму в Карпатах, про що і відмічує київська „Радянська Україна", підкреслюючи, що про будівництво туристського комплексу в Карпатах „розмови ведуться вже не перший рік". Проблеми ці перш усього починаються від „нижчого за всяку критику" спортового виряду, як про це висловлюється „Радянська Україна". Недостача ще й в цьому, що замість будувати нові туристичні приміщення, ремонтують старі, які є і так замалі і ледве ще існують. А якщо будують нові, то їхня якість низька і будують повільно. На виготовлення проекту нових пансіонів в Карпатах витрачено десятки тисяч карбованців, „Проєкти старіють, а початку будівництва не видно", — пише „Радянська Україна". Не може приваблювати туристів і меню, яке занадто одноманітне, і також немає відповідної реклями, що могло б зробити телебачення.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Правда перемагає

Відомо, якою була реакція совєтських верховодів і контрольованої ними преси та преси інших комуністичних країн на події в Чехо-Словаччині, пов'язані з публікацією на Заході протестного документу „Хартія 77", підписаного кількома сотнями осіб з-посеред чехо-словацьких інтелектуалістів, які протестували вголос проти потоптання комуністичним урядом Чехо-Словаччини Гельсінкської Декляраціі і людських прав взагалі. Комуністичні газети „Правда", „Ізвєстія", „Новий Мір" й україномовні республіканські — „Радянська Україна", „Молодь України" та інші писали тоді, що антикомуністичні пропагандистські центри використовували невдачно для своєї атаки на розрядку і соціялізм купку чехо-словацьких відщепленців, які опинилися за бортом суспільства після того, як у 1968-1969 рр. трудовий народ ЧССР рішуче зірвав їхні спроби вирвати Чехо-Словаччину з сім'ї соціялістичних країн". Чомусь у „Молоді України", з якої взято зацитовані слова, говориться тільки про „трудовий народ ЧССР". Як кожному відомо, інвазію на Чехо-Словаччину в 1968-69 рр. доконали війська Варшавського Пакту з переважаючою участю військ Совєтського Союзу і його дипломатичної та пропагандивної машини. Але це інша справа.

Не зважаючи, однак, на реакцію совєтської преси і преси держав-сателітів та посиленої кампанії, включно з арештами опозиціонерів, які підписали „Хартію 77' у самій Чехо-Словаччині, симпатія не тільки чехо-словацького народу і його провідної верстви, яка стоїть в опозиції до теперішнього уряду, але також західніх країн, включно з комуністичними партіями на Заході, є виразно по боці опозиціонерів, які не тільки засудили переслідування в ЧССР й вимагають звільнення усіх арештованих, але також засуджують комуністичний уряд Ґустава Гусака за порушення фундаментальних принципів міжнародно визнаних прав людини.

Поступування чехо-словацького уряду засудили досі грецька, французька, італійська і еспанська компартії, які, до речі, тільки посередньо атакують компартію ЧССР за непошанування людських прав, бо насправді головним виновником вони цілком слушно уважають в першу чергу Москву, яка не тільки заохочує до радикальних потягнень своїх сателітів, але також в себе „огнем і мечем" ліквідує усі прояви нових ідей та заперечує навіть найосновніші людські права. „Мало того, Кремль навіть знищує осіб, які не займаються політикою, а тільки звертають увагу на порушення гельсінкських угод, прийнятих і підписаних урядом СССР", — говориться у протесті грецьких комуністів.

Виглядає, що правди вже не можна сьогодні приховати фальшивими пропагандивними гаслами про „соціялістичну демократію", про її „передову ролю у світі" про, як говорив Брежнєв на XXУ з'їзді КПСС, „нерозлучність демократії від соціялізму" тощо. Правда перемагає, скоріше чи пізніше. Події в Чехо-Словаччині та інших комуністичних державах — можуть бути черговим, переконливом доказом цього.

Громадяни Канади перестали бути британськими підданими

Оттава. — З днем 15-го лютого ц.р. громадяни Канади фактом проголошення нового громадянського закону перестали бути британськими підданими. Замість цього, щоб бути британськими підданими, Канадці стали тепер громадянаме „Коммонвелту" в додатку до того, що вони мають рівнож і канадське громадянство.

За новим законом британські піддані, які сюди прибувають з-поза океану, тепер втрачають попередній привілей — автоматично стати канадськими громадянами, виповнивши аплікацію, після п'ятирічного перебування в Канаді. Сьогодні вони мусять перейти таку саму процедуру, як інші апліканти. Для всіх час очікування тепер зредуковано до трьох років. Прем'єр-міністер Канади П'єр Трудо, відзначаючи цю зміну, заявив, що ця історична подія унаявнює „нашу єдність і зрілість".

ВІЙСЬКО І ПОЛІТИКА

Мюнхен. (П. Ф.) — На цю тему відбулася недавня гостра дискусія між міністрами уряду та промовцями опозиції в парляменті Німецької Федеративної Республіки в Бонні. Ця дискусія мала відбутися ще в кінці 1976 року, але через несподівану недугу і хірургічну операцію міністра оборони Лєбера довелося дебати в парляменті відкласти аж до його видужання. До уряду Західньої Німеччини належать від 1969 року дві партії: соціял-демократична і ліберальна. На чолі військового міністерства поставлено Георга Лєбера, соціял-демократа, що діяв раніше в робітничій юнії. Тепер йому довелося відповідати на критику членів парляменту — християнських демократів. Лєбера промовці в парляменті обвинувачували в незаконних рішеннях, бо він послав на пенсію двох генералів за те, що допустили колишнього учасника війни 1939-1945 рр. летуна Руделя до „товариської зустрічі" в одній касарні німецької армії. Не було б тут ніякої несподіванки, коли б не особа Руделя, який був за влади Гітлера фанатичним нацистом і досі має в пошані режим „фюрера". Вшанування Руделя в касарнях демократичної держави вважав міністер Лєбер за недозволене. Двох генералів, що дали можливість Руделеві виступати в касарнях перед летунами, Лєбер виключив із армії.

Критики цього рішення говорили в парляменті, що Рудель показав свою відвагу в час війни, що він знищив більше 100 ворожих літаків, що втратив у летунських боях ногу, але й тоді не перестав воювати.

Виключений із армії генерал Крупінський оправдував допущення Руделя на „товариську зустріч" з військовими летунами оригінальним способом: мовляв, у парляменті в Бонні засідає колишній комуніст Герберт Венер (голова соціял-демократичної фракції): то має право й Рудель вступати до касарень німецької армії.

Промовці партії християнських демократів замовчували той факт, що Рудель досі не відрікся від свого нацизму. Про це писала поширена консервативна газета „Bild", що відмовилася надрукувати розмову з Руделем. Мовляв, від дечого, що він говорив, волосся ставало дуба... Ми не хочемо ширити пропаганду Геббельса (то був міністер Гітлера) через 31 рік після кривавого кінця Гітлерової диктатури".

Міністер Лєбер дав відповідь критикам у парляменті. Він зазначив, що поставив собі за завдання — зблизити робітників з армією, бо в Німеччині за влади монархів і під диктатурою Гітлера взаємного довір'я між військом і робітництвом не було. Через те був зруйнований демократичний лад у Німеччині, установлений 1918 року, а наслідком того прийшов до влади Гітлер, що викликав світову війну з 50-мільйонами мертвих.

В промовах і в пресі християнських демократів пробували рівняти нерозкаяного нациста Руделя з членом парляменту Венером, що був колись комуністом: мовляв, це створює між обома „рівновагу"... Дивна аритметика!

Адже у політичному житті береться на увагу те, чим людина є нині, а не те, які погляди хтось мав у минулому. Знаємо немало колишніх комуністів, що відреклися від віри в „ленінізм" і стали непримиренними противниками комунізму: Ернст Ройтер, покійний президент Західнього Берліну, Джон Стрейчі, міністер війни в уряді Великобританії від 1945 р.; Мілован Джілас, колишній віце-президент Югославії, Ігняціо Сілоне (італійський письменник), Артур Кестлер, французький професор Ґароді і багато інших.

Венер уже 22 роки належить до парляменту в Бонні. Нова програма німецької соціял-демократії — це у великій мірі його заслуга. Був він і міністром в уряді Федеративної Республіки. Венер — приятель християнського демократа Курта Кізінгера, бувшого канцлера уряду в Бонні. Кізінгер був за влади Гітлера членом націонал-соціялістичної партії, але після 1945 р. активно діяв для організації демократичного ладу в Німеччині.

Безперечно, поміж старшинами вищої ранги в армії Західньої Німеччини є ще такі, що згадують „славу зброї" під диктатурою Гітлера. Але таких дуже мало. Німецька Федеративна Республіка є в союзі з країнами демократичними в НАТО. Політичні виступи Руделів і подібних „забіяк", що славлять свої подвиги в злочинно почалій війні проти цілого світу, не можуть здобути симпатії в інших країнах.

Богдан Романенчук, голова ПКУС

НАУКОВА КОНВЕНЦІЯ ПКУС

Друга наукова конвенція (зустріч) ПКУС заплянована на Меморіяльний кінець тижня, 27-30 травня 1977р. в приміщеннях Українського Наукового Інституту і Гарвардського університету.

Пригадаємо, що ПКУС (ПеКаУеС) — Постійна Конференція Українських Студій — це автономна наукова організація, прибудівка Українського Наукового Інституту Гарвардського університету, яка має завдання гуртувати і активізувати щорічними науковими конвенціями українських наукових діячів, викладачів американських і канадських університетів, що працюють в ділянці українознавства і бажають поділитися своїми науковими дослідами з іншими колеґами і з українською громадою. В травні м.р. відбулася, як відомо, І конвенція ПКУС, присвячена сторіччю Лесі Українки й Емського указу, а II конвенція в цілості присвячена справі посиленої русифікації в сучасній Україні.

II конвенція почнеться формально в п'ятницю 27 травня 1977 по полудні реєстрацією учасників та іншими підготовними заходами, а закінчиться товариською гутіркою та взаємними інформаціями при спільній товариській вечері.

В суботу 28 травня відбудуться дві сесії, рання, о год. 9-12 і пополуднева, о год. 2-5. Рання сесія матиме 3 півгодинні доповіді з дискусією на тему русифікації української мови, а пополуднева сесія складається з 4-х півгодинних доповідей, присвячених темі русифікації в суспільних науках і суспільному житті. Того ж дня увечері відбудуться й ділово-організаційні сходини членів ПКУС, на яких можуть бути обговорені різні пропозиції й пляни на майбутнє.

Продовження конвенції відбудеться в неділю 29 травня й пічнеться спільним Богослуженням для учасників конвенції в університетській каплиці о год. 8-й рано, а після Богослуження відбудеться рання сесія, о год. 9:30, присвячена справі русифікації української Церкви(з півгодинні доповіді).

Пополуднева сесія, від год 2-ої до 5-ої, складається з 4-х півгодинних доповідей з дискусією на тему русифікації в українській літературі й літературознавстві та в народній творчості (фольклорі) і в мистецтві.

Після сесії й годинної перерви відбудеться офіційна спільна вечеря з короткою програмовою доповіддю.

В понеділок 30 травня відбудеться тільки рання сесія о год. 9-12 з трьома півгодинними доповідями на тему русифікації в бібліотекарстві, бібліографії та в видавничій політиці, яка змагає до цілковитого обмеження українського друкованого слова.

Після цих доповідей з дискусією відбудеться закриття з заключним словом.

II наукова конвенція, як згадано і як видно з програми, присвячена головно справі інтенсивної русифікації, але допускатимуться у паралельних секціях індивідуальні теми членів ПКУСа.

Відносно основної тематики, просимо можливих доповідачів триматися саме цієї тематики і взяти до уваги різні аспекти цієї проблеми.

1. Русифікація української мови: а) в мовознавстві, б) в навчанні мови і правопису в різних навчальних закладах та в університетах, в) в суспільному житті і побуті, в міжнародних взаєминах, в урядах, армії тощо.

2. Русифікація української літератури, мистецтва й фольклору — обмеження української історичної тематики примус до сучасної комунобольшевицької тематики, вимушене народництво, відрив від західньої культури, насильне нав'язування російської культури, возвеличування російської історії й культури при одночасному ігноруванні української і т.п.

3. Русифікація суспільних наук та суспільного життя й побуту — фальшування української історії, дискримінація українських історичних традицій, ліквідація української економіки, політики, релігійного й церковного життя, української науки, філософії, суспільних наук, насильне творення т.зв. совєтського народу та інші того роду божевільні заходи російських імперіялістів.

4. Русифікація в демографії — виселювання й переселювання українського населення на інші землі й заселювання українських земель чужинцями, головно москалями, маніпуляції в зміні чисельності українського населення, висилка української молоді на роботи далеко поза межі українських земель (БАМ) та інші того роду русифікаційні заходи.

5. Видавнича політика як засіб русифікації, яка виявляється в обмеженні наукових видань українською мовою в різних ділянках науки, критичне обмежування тиражів україномовних наукових видань, безоглядна цензура, накидування російського правопису й російської технічної термінології, максимальне обмеження словникових видань і т.п. Це тільки деякі приклади, які саме аспекти слід брати до уваги в досліджуванні русифікації, а їм же немає рахунку.

Управа ПКУС запрошує до участі в цій важливій конвенції з науковими доповідями всіх українських викладачів американських і канадських університетів. Доповіді треба зголошувати до кінця лютого 1977р.

Якщо зголоситься більше доповідачів, ніж передбачено, вони будуть мати паралельні сесії, щоб усі, хто зголоситься з доповіддю, могли взяту активну участь у конвенції. Всі доповіді будуть потім надруковані окремим збірником.

Активну участь у цій конвенції можуть брати і професори емерити згаданих університетів, які живуть на терені Америки й Канади.

Звертаємо увагу й просимо, щоб доповіді обмежувалися й не переходили півгодини.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

Криза природного газу

Природний газ покриває одну третину енергетичного запотребування ЗСА, а його річне зужиття дорівнюється 20 трильйонам кубічних стіп. Майже що другий дім вживає природний газ для огрівання, а що третє промислове підприємство використовує його теплову енергію для потреб фабричної продукції.

Природний газ був відомий в глибокій старині вже 3,000 літ до н.е., бо на монеті з цього часу находиться вигравірований образ стовпа горіючого газу в Баку. 1100 літ до н.е. мешканці Китаю провели буріння природного газу до глибини 3,000 стіп і використовували його для огрівання мешкальних приміщень та для своїх технологічних процесів; вони розпроваджували його на доволі великі відстані при допомозі бамбукових труб.

Але з кристалізацією філософії Конфуція припинився технологічний розвиток в Китаї, а з ним видобування та користування природним газом.

Попередником природного газу (в модерних часах) був світляний газ, вирощуваний в металевих ретортах шляхом сухої дестиляції вугілля або коксу. Його вжив англійський інженер Мардон до освітлювання будинків і Лондонських вулиць (1792) і пізніше почали його вживати до куховарських цілей. В 1812 році, в часі відвороту Наполеона з-під Москви, Лондонська газівня мала заінстальованих під землею 250 миль газопроводів. 100 років пізніше довжина газопроводів в світі дорівнювалася 300,000 миль.

По Другій світовій війні почалися буріння природного газу на велику скалю і в Америці. Найбільші зложища природного газу найдено в Дашаві коло Стрия. Звідси в 1948 перепроваджено його 1/2 метровим в діяметрі газопроводом до Києва, а з Києва до Москви та суміжних балтійських столиць. В П.Америці величезні родовища природного газу відкрито в Тексасі, Оклагомі та Люїзіяні, що дали почин до розвитку великої індустрії природного газу з широкою мережею підземних газопроводів, що їх довжина сьогодні дорівнюється 650,000 миль. Ті газопроводи постачають природний газ більшості американських газівень, які перепродують його своїм старим і новим відборцям.

З огляду на дешеву ціну та безплатну направу газових уладжень, які дає газівня своїм клієнтам, 80 від. домів перейшли в ЗСА на опалювання природним газом.

І неочікувано в цю, здавалося б, упорядковану газову ідиллію вдерся тривожний дисонанс газової кризи, зумовленої арктичним характером цьогорічної зими, якої Америка не пам'ятала від 1790 року. В місяці грудні та січні зужиття природного газу збільшилося майже на 100 від., що виявилося зниженням тиску в постачальних газопроводах. Щоб запобігти цьому місцеві газівні почали вживати свої газові резерви, які в однім місяці зменшилися на 250 більйонів кубічних стіп.

З огляду на великі морози в Тексасі, Оклагомі та Люїзіяні перекинення їх газових резерв на схід стало обмежене. Тому єдиним рятунком залишилося припинення достави природного газу до промислових підприємств(їх запотребування до кінці місяця березня розцінюють на 585 більйонів стіп) і зменшення його зужиття для огрівання житлових будинків через зниження температури термостатів.

Ті, драстичні зарядження струснули цілу Америку і більшість людей почала дошукуватися укритого трюку капіталістів для піднесення ціни газу. Але в дуже короткім часі виявилося, що основа газової кризи далеко глибша. Бо нема де правди діти — ціна за природний газ, в порівнянні з ціною за електрику й інші предмети першої потреби, доволі низька. Тому ніхто в ЗСА не старався ощаджувати на газі, а волів мати в хаті тепло та комфорт.

Виявляється, що постачання природного газу збалянсоване з пересічним запотребуванням американських консументів і нормальними змінами сезонових температур. Коли ж цьогорічна зима обернулася на 180 ст., а її температура обнизилася нижче зера, тоді несподівано попит на газ зріс майже на 100 відсотків, і цн захитало балянс між припливом і відпливом природного газу.

У висліді газовий тиск на розподільних манометрах почав катастрофально спадати вниз, що грозило припиненням допливу газу до багатьох стейтів.

Щоб забезпечити газом принаймені житлові будинки газові кампанії вирішили припинити на деякий час доставу газу до промислових підприємств, що у висліді збільшило число безробітних. Тож одна криза перейшла в другу. Виглядає, що розв'язання енергетичної кризи в ЗСА можна осягнути двома способами: 1) „затисненням пояса" та часовим обмеженням зужиття природного газу, 2) збільшенням його продукції та резерв.

Буріння природного газу — це доволі коштовне підприємство, яке вимагає великих грошових інвестицій. На думку газових промисловців, причиною обмеження газових бурінь є замороження цін на газ Федеральною Силовою Комісією; вона дорівнюється сьогодні 1.44 дол. за 1,000 кубічних стіп. При тій ціні за газ ніхто не хоче інвестувати своїх капіталів на шукання нових джерел природного газу. Виглядає, що уряд мусить поступитися газовому промислові піднести ціну за природний газ до 2 дол. за 1,000 кубічних стіп; а це означає, що ціна за природний газ буде коштувати власникам домів у Америці приблизно 50 відсотків більше і то вже в недалекій майбутності.

Д-р В. Пасіка
Торонто

СТРАХ І ПОСТУП, ЧИ „ПОСТУП"?

(На маргінесі статті професора Янева: „Страх як мотор дії і поступу)

(1)

Відчування болю і страху є фізіологічною притаманністю живих істот — функцією природної фізіологічної системи, яка стоїть на сторожі здоров'я і життя. Біль сигналізує дію шкідливих фізичних чинників, страх загрозу фізичних і моральних.

Органи цієї системи — це свого роду „радари", які оперують при допомозі змислів: зору, слуху, вестибулярного апарату, мікроскопійної структури закінчення чуттєвих нервів, розсіяні в цілому організмі — на поверхні і внутрі. В цю систему включені і „змисли" ще не просліджені, якими в останньому десятиріччі займаються дуже інтенсивно парапсихологія, і які проявляють свою дію в рідкісних умовинах. Брак або недостача одного змислу викликує рекомпенсаційну дію інших.

У невидющих діє дуже чутко змисл рівноваги і орієнтації в просторі, змисл дотику, почуття форми і поверхні, змисл слуху.

Одна з моїх пацієнток була невидющою від уродження. В 17-му році життя краківський окуліст проф. Вільчек зоперував більмо, яке вона мала на обидвох очах, і вона знову прозріла. До мого кабінету прийшла кілька років вже після операції.

Невидющих пацієнтів я мав нераз: таких, які вродилися невидющими і лишилися такими на ціле життя; таких, які стратили зір в нещасних випадках або в наслідок хвороби. Але таку пацієнтку, яка вродилася невидющою і прозріла після стількох років — така була тільки одна.

Мене цікавило її переживання, її відношення до довкілля в цих двох так різних періодах життя. В часі розмови виявилося, що вона людина інтеліґентна — здібна представити свої враження, своє світовідчування.

Не думаю переповідати все, що я довідався, але позволю собі звернути увагу на кілька характеристичних фактів: будучи невидющою, вона могла без годинника означити час у кожній порі дня і ночі з докладністю 10-ти мінут. Жила в селі в контакті з природою. Любила самоту. Сама ходила полями і лісами, вилазила на високі дерева! Сидіти самітно в лісі на поляні чи на луці, вслухуватися в шум дерев, співи птахів, музику вітру, дотикати руками траву, цвіти — було для неї великою приємністю. „В кожній порі мова природи є інша", — говорила вона.

Кінь був у її понятті виразом брутальної сили, риба — найбільше нещасне сотворіння. На моє питання, чому риба не має голосу, відповіла. Її брат був учителем, читав їй книжки, повісті, часописи. Читав про події політичні, історичні, про винаходи.

Поняття білого кольору утотожнювала з відчуванням радости, веселости, задоволення. Чорний колір - з відчуттям суму, жури, прикрости. „Дама в чорній сукні на балю, як читав брат, було для мене щось таке, чого я не могла зрозуміти і погодитися з цим", — казала вона.

В її понятті протилежність чорного кольору сукні до веселого настрою балю творила конфлікт розуміння і почування.

— Ви згадували про музику природи іншу, притаманну для кожної пори дня і ночі. Яка була ваша думка про людину? Про те, що людина створила, локомотив, авта, літаки, телефон, телеграф? — спитав я її.

— Людина не створила нічого. Все створив Бог, і все існує від початку світу. Людина познаходила це все і научилася уживати, — відповіла, без надуми. Я не сумніваюся, що ця відповідь була вже у неї готова, що я не перший поставив це питання, що вона думала над цим в самоті, на луці і в лісі, вслухаючись у мову природи „многозвучну і характерисричну для кожної пори дня і ночі".

Ця проста і невидюща дівчина поставила людину на властивім місці в світі. Відповіла на питання, хто і хто, а що є що. Хто є підмет, а що є предметом дії-буття.

Людина переводить зміни в своїм довкіллі, оперуючи матеріялом і енерґією, які існують від початку світу, які дав їй (людині) Творець. Що ж є мотором дії людини? Безперечно, що ця сама сила, яка садила дівчину на поляні, в самоті і веліла вслухуватися в мову природи і думати над буттям. Ця сила діє у кожної людини — у однієї більше виражена, у другої — менше. Кожна людина ставить питання, що є цей світ? Звідкілля все взялося? Яка є ціль існування?

Питання існування, питання екзистенції є так давнє, як людський рід на землі. В XVIII сторіччі існує вже філософічна праця „Екзистенція", яку написав французький енциклопедист Алемберт. Не тільки питання, але і термін не є найновіший і має свою історію.

Відповідь на це питання виражає притаманності духовости, притаманності культури народів і людства в ході історії. Відповідь на це питання заключається в світогляді даних епох і творить суть вислову релігійних культів, філософських систем, наукових теорій.

Мотором дії людини є стремління пізнавати і творити. Це стремління проявляється вже у малої дитини: кожний предмет, кожне явище викликає заінтересування, цікавість. Дитина дивиться, бере в руки, досліджує. Безперечно, що страх стоїть на сторожі досліджування. Все, що нове незнане, — будить побоювання, змушує до обережности. Це є вторинне, але первинним у цім процесі — мотором поступовання — є жадоба пізнання, а не страх.

Маяк на морі остерігає перед підводними рифами. Маяк і підводні рифи, які він сигналізує, викликають страх. Цей страх може бути стимулом до будови скомплікованих споруд, при допомозі яких ці рифи можуть бути розбиті. Але це є вторинне.

Трудно згодитися з цим, що страх казав хлопцеві йти і шукати стовпів, які підпирають небо; що страх змусив Колюмба відкрити Америку; що Ліндберґ сів зі страху на літак примітивної конструкції і сам перелетів з Ню Йорку до Парижу; що під впливом страху збудовано ракети і астронавти літали на місяць. Колюмб, Ліндберґ і астронавти, плянуючи свої виправи, брали до уваги факти, які могли б бути небезпечні. Думка про це викликала у них почуття страху. Причиною цього почуття були небезпеки, які не були ще матеріяльною дійсністю — були ідеєю, абстракцією, яка існувала в їх змислі, яку їх мисль створила на підставі знаних їм даних. Психодинамізм пізнавання, стримління до досконалости і значіння перемогло почуття, змусило збудувати споруди, які дали можливість уникнути небезпеки.

Тертя, опір середовища протиставиться рухові предметів і живих істот. Без цього опору, без тертя було б неможливо ходити по землі, не могли б їздити поїзди, літати аероплянн, ані птахи. Поверхня льоду гладка, її тертя є слабе, вона не ставить опору рухові. Їздити на ковзанцях по гладкій поверхні льоду є легко, але ходити ногами в звичайних чоботах дуже тяжко, а то й неможливо.

(Продовження буде)

Українці були атракцією на Естонському Державному Святі

Ню Йорк. (В. Д.) — В неділю, 6-го лютого ц.р., з нагоди 59-річчя проголошення естонської незалежности відбулася тут, в Естонському Домі, врочиста програма, присвячена поневоленим націям, яку зорганізував „Клюб Естонських Жінок''. Одною з головних атракцій програми був виступ української групи.

В програму, яку зорганізувала п-ні Юта Курман, голова Федерації Естонських Жіночих Клюбів, входили народні пісні, деклямації, флейтове сольо, привітання представників та головна промова п-ні Марії Душник, заступниці головного предсідника УНС та члена Крайової Ради УККА і секретарки між-національної організації „Жінки за Свободу''. В програмі виступив також український вокальний ансамбль „Промінь'' з гітаровим акомпаньяментом під проводом Донни Волянської, яка є учителькою Академії св. Юра в Ню Йорку. Промову п-ні Душник, як і виступ українського вокального ансамблю, що відспівав три українські народні пісні, прийняла публіка гарячими оплесками.

Між присутніми був естонський консул Аксель Лінкгорст та Ільмар Плір, голова Світового Балтійського Комітету і президент Естонської Американської Крайової Ради.

У своїй промові про „Сьогоднішню Україну'' п-ні Душник з'ясувала коротко історію України від часу її окупації комуністичною Росією, її положення між двома світовими війнами та теперішній стан. Вона закликала до єдности та співпраці всіх етнічних груп у боротьбі за права людини та визволення всіх поневолених націй і до інформування співгромадян американців про злочини, виконувані над нашими поневоленими братами і сестрами. Ці інформації повинні ми поширювати поміж членами американських виконних і законодатних урядів. Перестерігаючи перед апатією та песимізмом, п-ні Душник говорила, що всі етнічні організації в Америці повинні протестувати проти, щоб політика „детанту'' стала домінуючим чинником в закордонній політиці Америки.

Членами „Променя'' є бувші та теперішні учні академії св. Юра, а в естонському залі взяли участь: Оксана Харук, Ірина Данилів, Ліля Длябога, Марія і Орест Мандзій, Данута Плішак, Богдан Прятка, Христина Сачко і Ліда Вербовська.

З нагоди святкувань роковин проголошення незалежности Естонії. У другому ряді [третя зліва] сидить пані Марія Душник.

Надгудсонська Округа УНС...

(Закінчення зі стор. 1-ої.

Управи перевели інші члени Комітету, на що збори погодилися. Осип Зубрицький і пані Гаврилюк, звітуючи з переведеної ними перевірки книговодства, ствердили, що все в найбільшому порядку і запропонували абсолюторію Управі, яку збори схвалили.

Після звітів і дебат промовляли приявні на цих зборах: головний секретар Володимир Сохан, подаючи загальну характеристику стану і могутности УНСоюзу в головних ділянках його активностей: членсько-організаційній, фінансовій і суспільно-громаській та культурно-видавничій, доказуючи свої твердження цифрами. Головний секретар окремо зупинився на неперевершеній вартості життьового забезпечення в УНСоюзі, інформуючи рівночасно про заплановане включення в широку забезпеченеву систему УНСоюзу трьох нових надзвичайно корисних родів забезпечення; ред. А. Драган говорив про УНС, як про „Українське чудо" в Америці. Обласний організатор Василь Оріховський зокрема характеризував досить успішну працю Відділів, які здобули поважні організаційні успіхи як в окрузі, так і в цілій організаційній системі УНС.

До переобраної Управи входять: Степан Островський — голова, пані Галина Гаврилюк і Михайло Шкодин — заступники голови, Осип Зубрицький — секретар, Володимир Бутковський — касир та Микола Шеремета - організаційний референт. Обрано нову Контрольну Комісію, в склад якої ввійшли: Михайло Волошин, Мелянія Мілянович та Богдан Ясінський.

Після запитів і відповідей та пропозицій щодо пляну праці, голова зборів п. В. Білик закрив їх подякою за співпрацю. Розмови продовжувалися під час приготованої панями перекуски.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ділимося сумною вісткою,
що в неділю, 20-го лютого 1977 р., відійшла у Вічність
на 96-му році життя,
наша Найдорожча
МАМА, ТІТКА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ДОМНІКА ГРИГОРОВИЧ

вдова по сл. п. д-рові Антонові Григоровичеві.

ПАНАХИДИ — в середу, 23-го та четвер, 24-го лютого, о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 25-го лютого 1977 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до Української Православної Церкви Всіх Святих, 206-208 С. 11 вул., Ню Йорк, а опісля на Woodlawn Cemetery в Бронксі.

В глибокому смутку:
ПЕТРО і МИКОЛА — сини
КЛАВДІЯ і АЛЛА — невістки
ГАЛИНА ЯРОШ — племінниця
ВІКТОР, ЮРІЙ, ІГОР, АНДРІЙ,
АПОЛОН — внуки з дружинами
МАРІЙКА, ПЕТРУСЬ, ГРИГОРІЙ,
ДЖІМІ і ДЕРЕК — правнуки
Ближча і дальша Родина в краю

4-ий ВІДДІЛ ОДВУ в ГЕМТРЕМК, Міш.
в глибокому смутку повідомляє Друзів, Приятелів
і все Українське Громадянство,
що в неділя, 6-го лютого 1977 р., ненадійно,
упокоївся в Бозі на 65-му році життя,
наш ЧЛЕН і ДРУГ

сл. п.

ЕВГЕН ЗУБАЛЬСЬКИЙ

Член Організації Українських Націоналістів, б. голова Окружної Управи ОДВУ в Мішіген, член УНС і член інших організацій.

ПОХОРОН відбувся в середу, 9-го лютого 1977 р. з української церкви Непорочного Зачаття в Гемтремк, на цвинтар Mt. Olivet в Детройті, Міш.

Горем опечаленій Дружині і Родині Покійного складаємо вислови нашого глибокого співчуття.
4-ий ВІДДІЛ ОДВУ в ГЕМТРЕМК

Ділимось сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 14 лютого 1977 р. в Рочестері, Н. Й., ненадійно, відійшов у Вічність, на 78-му році життя

бл. п.

СТЕПАН ВАСЬКІВ

народжений в селі Серники Середні, пов. Рогатин, Україна.

ПОХОРОН — в четвер, 17-го лютого 1977 з похоронного заведення Гарріса о год. 9:30 рано до української католицької церкви Богоявлення, опісля на місцевий цвинтар.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині, Сестрі, Братам і всій Рідні в Україні і ЗСА, складаємо найглибші співчуття.
СЕМЕН КОРОЛИШИН і
ВАСИЛЬ ДОНЕЦЬ — друзі

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у НЮ ЙОРКУ
82-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

П'ятниця, 25 лютого 1977, год. 6:30 веч.

„ВСЬОГО ПОТРОХУ"
ЖИВА ГАЗЕТКА МОЛОДОЇ МУЗИ

- Редакційна Колегія — виконавці: МАРТА ЗЄЛИК, ЛЮДМИЛА КАНЮГА, ОЛЯ ШЕВЧУК, ІРИНА ЯРЕМОВИЧ, РОМАН ЮЗЕНІВ.
- Реклама — ГАНУСЯ РОГОЖА. Інтерв'ю — з ХРИСТИНОЮ ПАДОХ. Дорадник — редактор „Нашого Життя", УЛЯНА ЛЮБОВИЧ.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ
ВИННИЧЕНКІВСЬКОЇ КОМІСІЇ УВАН у США

Засідання присвячене
17-річчю від дня смерти РОЗАЛІЇ ЯКІВНИ ВИННИЧЕНКО

ПРОГРАМА:
ГРИГОРІЙ КОСТЮК, голова Комісії: *„Жінка, що заслужила на велику подяку від української науки".*
Перегляд фільму — *Життя Володимира Винниченка з Дружиною у „Закутку" (Франція).*
Засідання відбудеться

в неділю, 27 лютого 1977 р. о год. 2 по пол.
в будинку Академії, 206 Вест 100 вул. в НЮ ЙОРКУ

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Детройті, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в неділю, 27 лютого 1977, год. 2-га по пол.
в залі Українського Народного Дому
при вул. Мартін ч. 4655 в Детройті, Міш.

ІЗ СЛІДУЧИМ ПОРЯДКОМ НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад;
2. Ствердження правосильности Зборів;
3. Вибір Президії;
4. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів;
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії;
6. Слово ЙОСИПА ЛИСОГОРА, головного предсідника УНС;
7. Дискусія над звітами;
8. Абсолюторія уступаючій Управі;
9. Вибір нової Управи;
10. Плян праці, внески і запити, різне;
11. Закриття нарад.

У Зборах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, секретарі, члени управ приналежних до Округи Відділів та Конвенційні делегати, а саме:

20, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504 і 506.

У Зборах візьмуть участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР — *головний предсідник УНС*
ЕВГЕН РЕПЕТА — *головний радний УНС*
БОГДАН ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ — *обласний організатор УНС*

ЗА УПРАВУ:
ВОЛОДИМИР ДІДИК, голова
БАСИЛЬ ПАПІЖ — прес. реф.
ПЕТРО ЗАЛУГА — секретар

ПОДЯКА

В День Йордану, 19-го січня 1977 року, з Волі Всевишнього, відійшов у Вічність, мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.

ЯРОСЛАВ ПАЛАДІЙ

Прибита горем, складаю найсердечнішу подяку всім Сусідам і Приятелям, які під час недуги Покійного та похоронних обрядів, виявили стільки доброти серця та щирого відношення до нас.

Зокрема дякую Всечеснішим отцям: Кулішеві і отцеві-мітратові Андрушкові за відправлення Панахид у похоронному заведенні в Гантері; д-рові Плескачевському і п. В. Кобзяреві за прощальні слова.

Щиро дякую отцеві-ректорові Історчину за переведення похоронів у Бавнд Бруку та побратимам Українського Академічного Чорноморського і Запорізького Козацтва, в корпораційних шапках і барвах: д-рові Новосівському, д-рові Соколишинові, радникові Шпиткові, інж. Венке, д-рові Роговському, отцеві Ревуцькому, мгр Никоровичеві, інж. Жуковському і проф. Лук'яновичеві — за почесну стійку біля домовини і гробу.

Щира подяка п. інж. Жуковському за прощальне слово від Об'єднання Буковинців Америки.

Зворушливим був вияв пошани до стародавнього прадідівського звичаю проводів Покійного — посипання рідної землі та дзвінких монет на домовину.

Слова подяки д-рові Новосівському, д-рові Соколишинові, інж. Мацакові та маестрові Морозові за прощальні промови під час тризни, а також Сестрицтву за дбайливе приготування трапези.

Велике спасибі всім Тим, що прислали квіти та жертводавцям, які замість квітів зложили щедрі датки на добродійні цілі та Служби Божі.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТИ

27-го ЛЮТОГО 1977 РОКУ
будуть відправлені

БОГОСЛУЖЕННЯ і ПАНАХИДИ
у церквах:

церква СВ. АНДРІЯ, БАВНД БРУК, ГОД. 10-та ранку;
Українська Православна Церква СВ. МИКОЛАЯ, ТРОЙ, Н. Й., 376 3rd Street, год. 9-та ранку.

28-го ЛЮТОГО 1977 р.
Церква СВ. ЮРА, НЮ ЙОРК, 22 E. 7th St., год. 8:30 ранку.

5-го БЕРЕЗНЯ 1977 р. Українська Православна Церква УСІХ СВЯТИХ, 206-208 E. 11th St., Ню Йорк год. 10-та ранку.

Прошу про молитви.
Дружина — ЄЛИСАВЕТА ПАЛАДІЙ

З великим сумом сповіщаємо Українську спільноту, що в середу, 16-го лютого 1977 року, з Волі Всевишнього, ненадійно, відійшов у Вічність

св. п. о. крилошанин

МИКОЛА ПАВЛИШИН

кол. абсольвент філії Державної Гімназії і Богословської Академії у Львові, довголітній сотрудник української католицької церкви св. апп. Петра і Павла в Клівленді — від 1973 р. назначений Блаженнішим Патріярхом Йосифом настоятелем парафії Покрова Пресвятої Богородиці Помісної УКЦеркви в Клівленді-Парма, Огайо.

СВЯЩЕНИЧІ ПОХОРОНИ були відправлені в днях 17, 18 і 19-го лютого 1977 р. з храму св. Покрови на український католицький цвинтар св. апп. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Опечаленим Родині Покійного о. крилошанина, вислови найглибшого співчуття складають:
о. ІВАН КРОТЕЦЬ — душпастир
ПАРАФІЯЛЬНА РАДА СВЯТО-ПОКРОВСЬКОЇ ПАРАФІЇ
Б-ВО СВ. ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ
СЕКЦІЯ СЕСТРИЦТВА ПОКРОВА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ
Б-ВО МОЛОДІ ім. СВ. АРХ. МИХАЇЛА
ХОР ЦЕРКВИ СВ. ПОКРОВИ
РЕДАКЦІЯ „ПАРАФІЯЛЬНИХ ВІСТЕЙ"

Хай пам'ять про цього ревного священика Помісної УКЦеркви живе повік між нами.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в Балтімор, Мд., в четвер, 17 лютого 1977 р. відійшов у Вічність на 89-му році життя, наш найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п. о. канонік

ЕВСТАХІЙ ВЕСОЛОВСЬКИЙ

був. секретар Митрополичої Консисторії у Львові, довголітній гімназійний катехит в Теребовлі, парох і декан в Европі й Америці, останньо в Піттсбургу і в Балтімор.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 21-го лютого 1977 р. з церкви св. Михаїла в Балтімор, на український цвинтар в Балтімор, Мд.

Горем прибиті:
син — ЕВГЕН з дружиною ОЛЕЮ
внуки — МАРІЙКА, ЮЛЯ ПОЛІЩУК з мужем ІГОРЕМ, ГЕНЯ СІДЛЯК з мужем МИХАЙЛОМ, ІРКА, ГАЛЯ, НАТАЛЯ, МИХАСЬ і ЛЮБА
Ближча і дальша Родина тут і в Україні

Ділимося сумною вісткою, що несподівано в неділю, 6-го лютого 1977 року, відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, ТАТКО, БРАТ і ШВАГЕР

бл. п.

ЕВГЕН ЗУБАЛЬСЬКИЙ

народжений в Хирові, в Самбірському повіті, на Україні.

ПОХОРОН відбувся 9-го лютого 1977 року з церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в Гемтремк, Мішіген.

Тяжким горем прибиті:
дружина — ПАВЛЯ
син — БОГДАН
дочка — ВІРА
дочка — ЯРИНА
брат — ТЕОФІЛЬ з родиною на Україні
сестра — ІВАНКА і швагер ІВАН в Німеччині
сестра — ІРЕНА з родиною в Польщі
сестра — БРОНКА з родиною в Польщі
та ближча і дальша Родина на Україні і в Америці

Дякуємо всім Друзям і Знайомим за молитви, численні Служби Божі, численну участь у похоронних відправах, за глибокі вислови співчуття, і за не одну дружню помічну руку в ці важкі дні нашого тяжкого горя і смутку.

Пляни Картера залежні від економічного зросту країни

Вашінгтон. — Конгресове Бюджетове Бюро заявило у вівторок, 15-го лютого, що такі пляни президента Джіммі Картера, як збалянсований державний бюджет, повне затруднення та ряд нових соціяльних програм, можуть залишитись тільки плянами і не будуть здійснені, якщо економічний зріст країни не виноситиме 5 відсотків річно відтепер до кінця 1980-го року. Такий економічний зріст буде тяжко осягнути, бо протягом останнього кварталу він виносив тільки 3 відсотки.

Згадане Конгресове Бюро зазначило, що навіть якщо б економіка зростала на 5 відсотків річно, то навряд чи можна буде встановити крайову програму забезпечення здоров'я, запропоновану президентом Картером.

Передаючи свій звіт Сенатові та Палаті Репрезентантів, згадане Бюро рівнож заявило, що державний дефіцит на наступний фіскальний рік може бути навіть вищий, ніж передбачував колишній президент Джералд Форд, який вкінці своєї каденції передав Конгресові свої пропозиції щодо бюджету, пропонуючи, щоб він виносив 440 більйонів долярів, і передбачаючи 47-більйоновий дефіцит. Президент Картер десь за тиждень має передати Конгресові свої власні пропозиції чи зміни відносно бюджету, запропонованого його попередником.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 27-го ЛЮТОГО 1977 р.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Річні загальні збори 47-го Відділу о год. 11:30 перед пол. в церковній залі при 1826 Kenmore Ave. — Анна Гарас.

СВІТЛИЧНИЙ ВИЯСНЮЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

наступ проти шестидесятників і про причини, чому вони це робили. Цитуємо:

,,Була своя логіка, за якою гнаними, дискримінованими були В.Стус, а не М.Сингаївський, Л.Костенко, а не Коротич, В.Іванисенко, а не І.Дзеверін, М.Воробйов, а не Юхимович, так само як раніше шпетили Рильського, Довженка, Сосюру, але ніколи Собка, Дмитерка чи Мельничука. Логіка та свідчить, що Сверстюки-Стуси (а з ними й Ваш слуга покірний) опинилися за бар'єром літератури й суспільного життя не випадково, Коротичі-Сингаївські такої долі не зазнали і зазнати не могли. Я далекий від того, щоб у всьому добачати залізну руку влади, підступ чекістів і цим пояснити всі прикрі випадки літературного життя, отож і тут я бачу вияв передусім внутрішньо-літературної боротьби, а вже потім — також і втручання позалітературних сил. Та лінія в українській поезії, яку започаткувала Ліна Костенко, а потім розвинули І.Драч і М.Вінграновський, а потім — В.Голобородько і М.Воробйов, не була ,,ще одна'' літературна течія, що могла виплисти поруч чи паралельно, чи незалежно від водно-поетичної стихії, друкованої численними Ющенками. Ні, вона, кардинально міняючи теми, стиль, літературну техніку, змінювала й саме уявлення про літературу, її призначення, її можливу ролю в суспільному житті, а після цього весь той, вибачайте за різкість, мотлох, яким засмічували й засмічують літературу Дмитерки і Сингаївські, поставав у своєму власному, дуже, скажу Вам, непривабливому вигляді, і видавати себе за поезію Божу було важко, майже неможливо. Тим-то вся борзописька братія дружньо і згуртовано зустріла ,,шестидесятників'' у штики і з самого початку вишукувала, винаходила і присобачувала кому тільки могла всіляки страхітливі ,,ізми'' — від формалізму до націоналізму і ревізіонізму, — лякала тими ,,ізмами'' себе й інших, підносячи далеко не безкорисливі політичні спекуляції на рівень принципової ідейно-суспільної боротьби...

Але була в ,,шестидесятників'' і ще одна, куди вразливіша ,,ахіллесова п'ята'' порівняно з цілком безп'ятними Юхимовичами. Вони не просто розширили тематично обрії української літератури, але самі за рахунок гострих, злободенних, пекучих проблем нашого життя: Ліна Костенко увічнює славою імена тих, хто ліг у промерзлу землю Соловків і Колими і В.Симоненко творить реквієм згноєному кукурудзяному качанові, а М.Вінграновський насмілюється ганьбити тих, хто ,,за професію взяли любов до партії й народу'', тобто всі вони пхали носа в те, що було прерогативою директивних органів і чого богобоязнені Дмитерки-Юхимовичі боялись як чорта і, боячись, тільки й те знали, що хрестилися на портрет Леніна, били простому трудівникові поклони та клялися в своїй вірності і відданості кому належиться...''

Про причини свого арештування і засуду Світличний пише:

,,Поза законом опинився я і був арештований, раз і вдруге, і був засуджений за самвидав, тільки за самвидав, бо вся історія з бельгійцем Добушем, з приводу якої ніби то мене арештували, від початку до кінця липова і пришили мені її тільки для застрашення інших: хто б не був той Добош, а я — з погляду державних інтересів — поводився з ним бездоганно, нічого не зробив і не сказав такого, що мені можна було б поставити на карб, а якщо ставити, то з таким самим успіхом Вам, Миколо Платоновичу, чи І.Драчеві, чи Ліні Костенко можна закинути знайомство з В.Вовк, або А.Г.Горбач — незалежно від того, як поводилися Ви чи як поводилися з Вами...

А до самвидаву я справді був причетний — і це був головний мій ,,злочин'' перед радянською владою, це був єдиний пункт мого звинувачення, за це мене й покарали дванадцятьма роками ув'язнення і заслання. Тим часом до самвидаву, основного предмету мого звинувачення, я був причетний своєрідно, жоден мій твір самвидавом не поширювався — на жаль, не поширювався, бо з того часу, як кращим здобуткам української літератури доступ до читача був перекритий і вони виготовлялися тільки кустарно, потрапити до самвидаву — значило здобути громадське визнання, знак вищої якости і, якщо наслідки моєї праці не мали, це говорить не на мою користь. Не мали претенсій до моїх творів і слідство і суд. Виняток становить лише невеличка, на одну сторінку, передмова до справи Л.Лук'яненка та його товаришів, котру я розіслав депутатам, у радянські та партійні органи; та і до неї мали претенсії лише тому, що там зачеплена честь мундиру декого з наших, цього разу не зовсім славних чекістів...

Но наші славні чекісти, щоб довести мій антирадянський і націоналістичний світогляд, запитали більше ста свідків і в кожного допитуваного цікавилися, чи не говорив я їм чогось антирадянського. Згадайте, Миколо Платоновичу, що серед більше як ста допитаних були і мої друзі і мої вороги і просто байдужі люди, і тут би вже шила в мішку не втаїти. Яка ж прикрість чекала моїх суддів, коли жаден(!) із допитаних не міг сказати чогось проти мене, і з нічого сконструйовану версію про мою усну антирадянську агітацію і пропаганду навіть не дуже вимогливі на докази судді мусіли відкинути. Але й після того, як стало ясно, що мій крамольний світогляд не виявлявся ні усно, ні письмово, тобто зовсім таки ніяк, судді не наважилися поставити під сумнів витворену чекістами формулу про ,,антирадянський націоналістичний світогляд'' Світличного і у вироку повторили слово в слово: інакше бо треба було припинити справу через недоведеність злочину, відпустити підсудного на свободу. А зробити це вони, певна річ, не могли.

Чи варто мені, шановний Миколо Платоновичу, після цього чіплятися за радянський пашпорт і, виголошуючи гучні оди фальшивому патріотизмові, прирікати себе на духовну смерть? І в чому більше патріотизму: в тому, щоб, піднявши руки догори, вже ніколи не опустити їх для творчої праці, імітуючи таку-сяку діяльність, як І. Дзюба недолюдними (нечіткo) стінгазетівськими дописами, чи в тому, щоб взірцем для себе взяти приклад Герцена і Драгоманова, звинувачених у зрадах і шпигунствах, але насправді відданих своїй Вітчизні так, як жаден із квасних і ковбасних патріотів?

І ще мені хотілося б, щоб Ви, член законодавчих і директивних органів, а тому за все, що твориться в країні, відповідальний стократ більше, ніж усі безмандатні, щоб Ви, схвалюючи радянський закон, перш ніж підняти руку, коли головуючий запитує ,,хто за?'', опустили, коли він скаже ,,хто проти?'' — щоб Ви хоч на хвилину задумалися б над тим, що я Вам розповів: чи все робиться в рамках закону — і тоді постає питання про гуманізм наших найгуманніших у світі законів...

Бо колись, у період хрущовської відлиги, коли сталінські злочини назвали злочином, їх трактували як порушення соціялістичної законности і, значить, як антиконституційні, тепер же у період поступової ресталінізації, мені, коли я був спробував послатися на конституційні права і свободи, наші славні чекісти люб'язно пояснили, що посилатися на конституцію я не маю жадних підстав, вона-бо, конституція, гарантує свободу слова, друку, зборів, демонстрацій тільки в інтересах соціялізму, а що такого права мені конституція не дає, то не моє собаче діло, на те є компетентні органи, і вони, стоячи на твердих конституційних підставах, самі вирішують і тільки вони й можуть вирішити, чи вірші І.Калинця, або статті Е. Сверстюка підривають або послаблюють радянську владу, чи можуть автори тих віршів і статтей користуватися конституційною свободою слова, чи на основі тієї ж таки конституції поїдуть пасти білих медведів...

(Повний текст відкритого листа Світличного буде надрукований в журналі ,,Сучасність'').

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

одушевлення, цьому — дуже правдоподібно — вже нині найбільшому басові світу.

Теодор Терен-Юськів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ потребуючим студентам на академічний рік 1977-78

Стипендії будуть признані Стипендійною Комісією УНСоюзу студентам визнаних університетів і каледжів, які є членами УНСоюзу щонайменше два роки, на основі:

1. Фінансової потреби;
2. Студійних досягнень (оцінок);
3. Активности в українському громадському, а зокрема студентському житті.

Подання про стипендії, на формулярах, що їх можна набути в Головній Канцелярії УНСоюзу, слід вносити до **31-го березня 1977року.** на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

прийме негайно на різні околиці ЗСА і Канади на дуже корисних умовах праці

ОБЛАСНИХ ОРГАНІЗАТОРІВ

- Постійна праця. Запевнена платня. Соціяльне, життьове і акцидентове забезпечення. Пенсійний фонд. Вакації.
- Першенство мають професійні асекураційні спеціялісти. Охочих працювати для УНСоюзу — перешколимо.
- Зголошуйтеся листовно або телефонічно:

Ukrainian National Association
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303
Tel.: N.J. (201) 451-2200 — N.Y. (212) 227-5250-1